

Куче и дѣте.

Живѣлъ единъ младъ мжжъ съ жена си. Тѣ си имали само едно дѣтенце — още бозайниче. Дошелъ си веднѣжъ мжжътъ отъ работа, а жена му казала:

— Постоѣ малко въ кѣщи, азъ ще отида за вода, а ти пази дѣтето.

Отишла жената, и се забавила, защото водата била надалечъ. Постоѣлъ мжжътъ, постоѣлъ, но скоро му дотегнало. „Чакай, рекълъ, да ида до съѣда си за малко“. Викналъ кучето:

— Бѣлчо, ела тукъ! Легни по-близо до люлката и пази дѣтето!

Кучето въртѣло опашка, умно гледало господаря си и всичко разбирало. Обиколило то люлчицата, помирисало, па легнало и сложило муцунката на краката си и гледало право къмъ вратата. Господарътъ излѣзълъ и не затворилъ добрѣ. На двора било много топло.

Лежало кучето и слушало. Изведнѣжъ се надигнало, наострило уши, протегнало носъ. Какво е това? — На пода близо до вратата имало едно ведро съ млѣко. Край избата пълзяла една отровна змия. Усѣтила прѣсното млѣ-